

Της μαθήτριας
Κασσιανής Αμπεριάδου

Ο δικός μου τόπος
η ξακουστή 'ναι Σπάρτη
και πατέρας ο Τυνδάρεως·
για φήμη ωστόσο λέει πως
παίρνοντας ο Δίας θωριά
κύκνου, πέταξε προς τη
μάνα μου, τη Λήδα,
κάποιον αϊτό για να ξεφύγει
τάχα, κι έτσι μαζί της
δολερά έχει σμίξει, αν είναι
αλήθεια.

Ελένη τ' όνομά μου

*Με λένε Τεύκρο,
γιος του Τελαμώνα,
και Σαλαμίνα η γη
που μ' έχει θρέψει.*

*Ποιος είσαι και
από ποια χώρα
εδώ φτάνεις;*

Εγώ περιπλανιέμα τόσο καιρό στο κύμα ο δόλιος, όσο χρειάστηκα την Τροία για να κουρσέψω·κι ενώ ποθώ στον τόπο μου να φτάσω,τη χάρη αυτή οι θεοί δε μου χαρίζουν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ-
ναυαγός

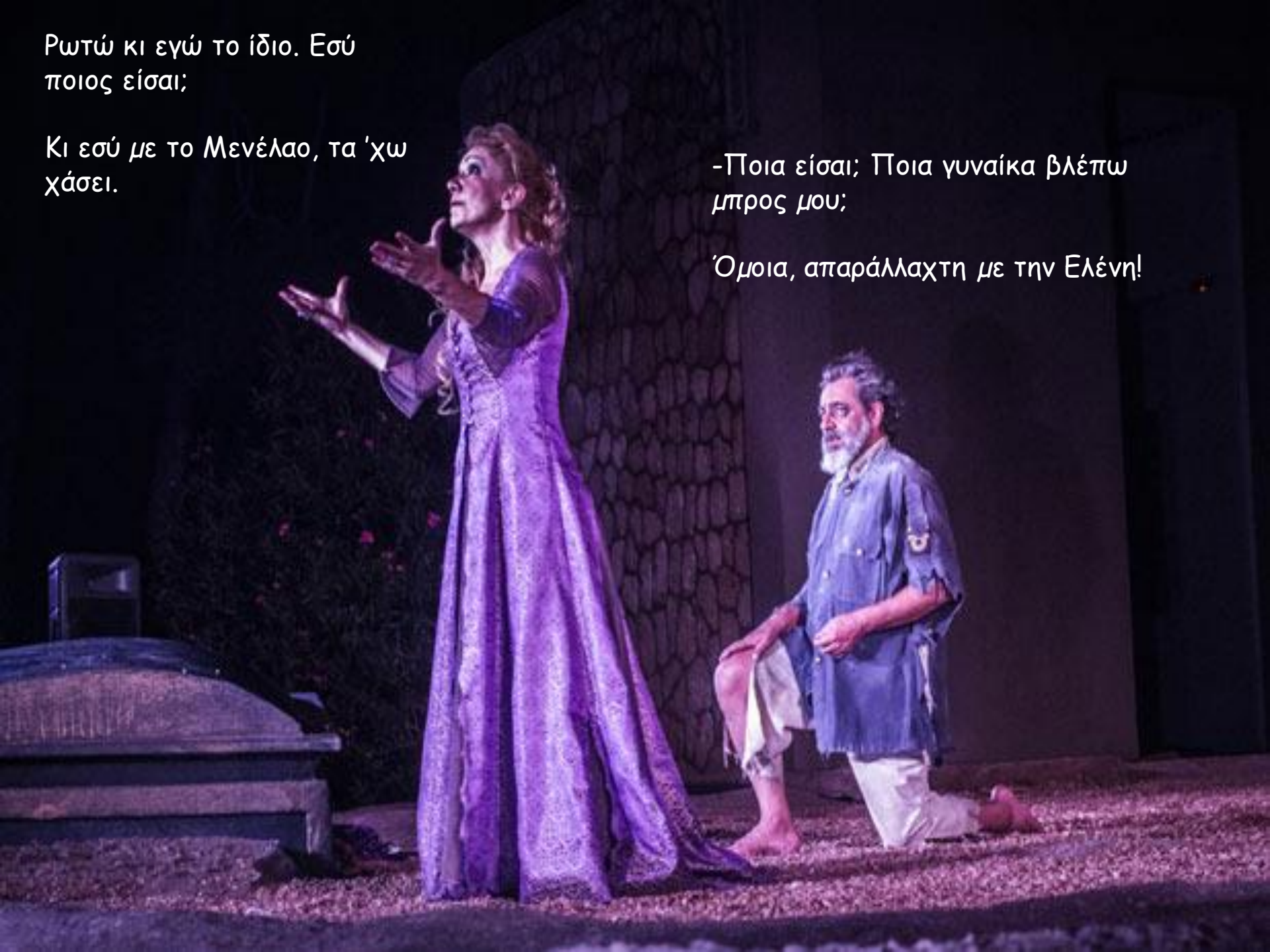

Ρωτώ κι εγώ το ίδιο. Εσύ
ποιος είσαι;

Κι εσύ με το Μενέλαο, τα 'χω
χάσει.

-Ποια είσαι; Ποια γυναίκα βλέπω
μπρος μου;

Όμοια, απaráλλαχτη με την Ελένη!

Κοιτάχτε να βρείτε
κάποια λύση στο φευγιό
σας εγώ πηγαίνω δίχως
να μιλήσω.

Στον αδελφό σου
μην το μαρτυρήσεις
πως ήρθε ο άντρας
μου έλα, γλίτωσέ
τον, σε ικετεύω

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Αχ! ο δυστυχισμένος, μιας γυναίκας οι
πονηριές να με γελάσουν. Πάει ο γάμος.
Το πλοίο αν θα μπορούσα να προφτάσω,
γοργά τους ξένους θα 'πιανα· όμως τώρα
θα εκδικηθώ σκληρά τη Θεονόη,
που, ενώ έβλεπε η προδότρα στο παλάτι το
Μενέλαο, δε μου το είπε. Άλλον κανένα
δε θα γελάσει πια με τους χρησμούς της.

Αφέντη μου, πού πας;
Ποιον θα σκοτώσεις;

*Και ζήσαν αυτοί καλά
και εμείς καλύτερα!!!!!!!*

Τέλος